Friedrich Wilhelm Krummacher

# Kraften av Lammets blod

Oversatt til norsk
Gamle stier · gamlestier.no

Friedrich Wilhelm Krummacher: *Kraften av Lammets blod*.
Tekstene er frie fordi forfatterne døde for mer enn 70 år siden. Oversettelsene er eget arbeid.
Bibelsitatene er fra Norsk Bibel 88/07.
Boka kan leses, skrives ut og deles fritt. Den nyeste utgaven finnes alltid på gamlestier.no.
Utgave 24. november 2026.

# Innhold

Kraften av Lammets blod . . . . . 1
Om Friedrich Wilhelm Krummacher . . . . . 12

# Kraften av Lammets blod

Jesu Kristi, Guds Sønns, blod renser oss fra all synd. (jf. 1 Joh 1,7)

Disse ordene av Johannes kjenner vi alle. Det er han, kjærlighetens apostel, som har talt dem, og mange mener at de selv står nærmere ham enn mannen som skrev Romerbrevet og Galaterbrevet. Men ville ikke disse likevel hatt noe å innvende mot Johannes?

Verden vil nemlig ikke vite av Kristi blod. Det skal bare nevnes i forbifarten og minst mulig, mener den. Bare den forhatte betegnelsen «blodteologi», som man gjerne setter på den evangeliske lære, viser hvor dyp uviljen mot Lammets blod er.

Prekener og sanger som handler om blodet, vil man ikke vite av. Man ser på dem som et produkt av formørkede sinn. Slik blir den korsfestede Kristus fremdeles foraktet i verden, og slik vil det fortsette helt til den siste som forakter hans blod, blir støtt ned i den evige fortapelse. For den som ikke tåler hans blod, er sannelig forbannet ifølge Skriften. Apostelen sier jo at ordet om korset er dårskap for dem som går fortapt.

I våre dager er det tusener som bekjenner seg til kristendommen, men som ikke har bruk for blodet og ikke vil vite av det. Dette alene er nok til å vise at deres kristendom er falsk – ja, at den, når man ser nøye etter, bare er et forkledd fiendskap mot Kristus.

«Men,» sier du, «jeg tror at Kristus er Gud, og at han er sendt fra himmelen. Jeg tror at hans undergjerninger er sanne, og jeg tror på forløsningen og på nåden.»

Det kan godt være, min venn. Men alt dette hjelper deg ikke dersom du ikke har bruk for Jesu blod og ikke tror på blodets kraft. For dette er et av de fremste kjennetegnene på en Jesu disippel. Der hvor dette

mangler, finner man ingen kristen, selv om man kan finne mye annet som er godt og prisverdig.

Lammets blod er midtpunktet i hele kristendommen. På dette blodet er hele Det nye testamentes tempel bygd. Ta blodet bort, og tempelet er ikke mer. Fornekt blodets kraft, og du har dermed fornektet hele frelsen i Kristus.

Si det selv: Hvilken farge er det som stråler klarest gjennom hele Bibelen? I hvilken farge lyste allerede det første løftet, det som Gud gledet de arme synderne med i paradiset? Hvilken farge trer tydeligst fram der Gud har gitt de mest betydningsfulle forbildene? Hvilken farge frelste Israels barn fra dødsengelen i Egypt? I hvilken farge fikk det skyldtyngede folket frikjennelse ved yppersteprestens hånd? I hvilken farge malte alle de hellige seerne sine forutsigelser om ham som skulle komme? I hvilken farge lyser Det gamle testamentes evangelium – Jesaja 53?

Og Det nye testamente? Hvilket fargeskjær hviler vel over det? I hvilken farge lyste banneret som apostlene bar ut til hedningene? Og hvilken farge stråler av dem som står omkring Lammets trone med seierspalmer, og som har vasket sine kjortler hvite?

Vi vet det! Hvordan kunne det vel være skjult for oss? Det er jo den fargen som alltid må være den kjæreste og skjønneste for et synderhjerte. Ikke den hvite, ikke den blå og ikke den grønne – selv om også de har sin vakre betydning. Nei, den kjæreste er den røde, **blodets farge**.

Å, for en lovsang om **Lammets blod** som har strømmet gjennom verden! For en lovsang, helt fra verdens begynnelse og fram til i dag! I fire tusen år gikk den gjennom verden med lengselens tone, og siden, i to tusen år, har den lydt med gledesklang.

Fremdeles stiger den opp som en jubelsang fra frelste syndere som ble fridd ut av all nød da de fikk øye på Lammets blod. Fremdeles er den en sang full av håp, som under angst og nød stiger opp fra hjertene til Kristi stridsmenn. Når de ser på blodet, tviler de ikke lenger på at kampen skal lykkes.

Fremdeles er den en sang full av fred, også for hardt anfektede hjerter som finner all sin trøst i blodet mens Satans engel slår dem med knyttnever. Fremdeles er den en seierssang fra døende hellige, som ser synd, død, djevel og helvete overvunnet fordi de har fått

Lammets blod malt på sitt hjertes dørtre. Fremdeles er den en sang om hvile fra strevet, for tyngede sjeler som endelig har funnet hvile i Lammets blod.

Ja, i denne verden er det nok mye som er blitt prist med høye ord og stor bravur. Men intet er blitt lovprist så inderlig, så dypt og med så salige hjerter som dette blodet.

Men hva mener Skriften med Jesu blod? Den mener at han utøste sitt blod for oss: hans stedfortredende lidelse og død, hvor han bar straffen i vårt sted, og det blodige offer han bar fram for oss, slik at Guds hellige rettferdighet ble fyllestgjort. For bare her er det liv og frelse for arme syndere.

Men hvordan stiller du deg til dette blodet? Vårt forhold til Lammets blod avgjør om det skal gå oss vel eller ille i all evighet. Å ha del i dette blodet eller ikke, er det samme som å være evig frelst eller evig fortapt. Hva sier Johannes? «Jesu Kristi, Guds Sønns, blod renser oss fra all synd.»

«Det hjelper oss til å bli rene,» sier du kanskje. – Nei, det gjør oss rene!
«Det oppmuntrer oss til å gjøre oss rene.» – Nei, blodet selv renser oss.
«Gjør Kristi eksempel oss rene?» – Johannes sier noe helt annet her.
«Er det Kristi lære som gjør det?» – Nei, det er hans blod, sier apostelen.
«Er det etterfølgelsen av Kristus?» – Nei, det er blodet, sier Gud i sitt ord.
«Men hva da med omvendelse og alvor?» – Du som kommer med alle disse innvendingene – hvor lite kjenner du ikke kristendommens egentlige vesen, og hvor lite kjenner du blodets kraft, som renser fra all synd!

Du aner ennå ikke hvor skjønt disse ordene lyder for et stakkars menneske som virkelig har fått se hva **synd** er, og at han selv er en **synder**. Å, hvor begjærlig griper han dem ikke! For ham er de som den klare kilde for hjorten som vansmekter av tørst, eller som den grønne eng for fåret som mattes ut i den øde ørkenen.

Mange leser nok om Jesu blod, men de eier bare bokstaven. Nei, slike ord stråler først i mørket. De er klare stjerner, strålende lys som viser oss veien til vårt himmelske hjem.

Hvordan skal vi da egentlig forstå at Kristi blod renser oss fra all synd? Helt enkelt, slik ordene lyder, og slik selv et barn kan fatte dem, at den som Kristi blod er utøst for, er fri fra all synd for Gud. Hans synd blir ham ikke lenger tilregnet; i stedet tilregner Gud ham Kristi rettferdighet. Kristus har båret og tatt bort hele verdens synd, og den eneste synden som nå fører til fortapelse, er vantroen – den som ikke vil ta imot Kristi fortjeneste av bare nåde.

Men nettopp her vekker vi misnøye hos mang en leser. De mener at man ikke må bruke så mange og sterke ord om kraften i Kristi blod; om den må man tale med stor varsomhet.

Men det de i grunnen vil, er at vi skal svekke og innskrenke Kristi evangelium. Det ville være å formørke Kristi person, hans verk og fortjeneste; det ville være å bringe lovsangen til Gud og Kristus til å stilne, å ta æren fra Herren og å reise en tornehekk om Guds frie, ufortjente nåde med alskens «hvis» og «men».

De vil for eksempel at vi skal si: «Ja, Kristi blod renser oss fra de syndene vi har fått bukt med og overvunnet.» Men det er å forakte vår dyrebare Mellommanns stedfortredende verk og å trå hans blod under føtter.

Nei, selv om vi aldri blir enige, og selv om de holder fast ved sin fariseiske anklage og sier at vi går for langt – ja, selv om deres misnøye skulle bli til forfølgelse, og selv om det skulle bli ennå flere lettsindige medløpere som bare bruker denne hellige sannheten som et dekke for sin ondskap – så kan vi likevel ikke gi etter for deres ønske.

Vi kan ikke legge bånd på den frie nåde. Vi kan ikke sette et «nei» ved siden av Guds «ja» og skille mellom synder som Kristi stedfortredende lidelse gjelder for, og andre som den ikke gjelder for. Det står evig fast at det ikke er noen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus, renset i hans blod. De står hellige og rene for Gud, ikledd hans Sønns rettferdighet, hvor mye skrøpelighet som enn må henge ved dem i menneskers øyne. Så stor er blodets kraft!

Røveren hang på forbannelsens tre som velfortjent lønn for sin synd og sine forbrytelser. Likevel fikk han gå inn i paradiset med Kristus samme dag, fordi blodets kraft kom ham til gode.

Maria Magdalena, som aktverdige folk skammet seg over å omgås, står vasket ren i blodet foran Lammets trone, mer ulastelig enn de anstendige menneskene som mener at de ikke trenger denne renselsen.

Når et menneske virkelig er i syndenød, spør det ikke etter menneskers dom; da er det bare Guds dom som gjelder.

Dere som ennå ikke har søkt renselse i dette blodet – hvorfor løper dere hit og dit etter deres egne tanker? Hvorfor bedrar dere dere selv med fromme skikker og en gudsdyrkelse som er en vederstyggelighet for Gud? Vil dere kanskje vinne Guds velbehag ved deres egen lydighet? Vel, gi da akt på hva Gud først og fremst krever: Han vil se dere vasket i **Sønnens blod**!

For denne hans vilje må dere bøye dere; ellers er dere ulydige og opprørske mot hans høyeste bud.

Tal ikke om **deres** lydighet! For lydige er bare de som for Guds og hans ords skyld oppgir å være sine egne frelsere på selvvalgte veier. Lydige er de som ikke lenger rører en finger for å forsone Gud. Det er de som dømmer seg selv, gir avkall på all egen fortjeneste og i et fattig synderhjerte bøyer seg for ordet som priser Kristus, han som «er blitt visdom fra Gud, rettferdighet og helliggjørelse og forløsning» (1 Kor 1,30).

Lydige er de som har grunnen til sitt frelseshåp helt utenfor seg selv – hør: **utenfor seg selv**. Det er de som tror at de ikke har bruk for noen annen fortjeneste ved siden av Jesu fortjeneste.

Lydige er de som akter seg som døde og korsfestet med Kristus, oppstått og rettferdiggjort med ham – ja, fart opp til himmelen med ham – og som i ham er rene og ulastelige for Gud. I denne vissheten hviler de i den forløsning Kristus har fullbragt; de gleder seg over den, og i kraft av denne troen slår de ned enhver djevelens og løgnens anklage.

Lydige er de som, likesom liljen på marken, uhindret lar solen sende sin varme og sitt lys på seg, og som slik villig lar seg ikle all den skjønnhet Gud har beredt for dem.

Lydige er de som bøyer seg under disse ord:
– «Uten meg kan dere intet gjøre»
– «Med ett offer har han for alltid gjort dem fullkomne som blir helliget»
– «Så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus»

– «Han bar våre synder på sitt legeme opp på treet»
– «Dere er alt rene»
– «Den som er badet, trenger ikke å vaske annet enn føttene»
– «Vi er rettferdiggjort av tro»
– «Ham som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for oss, for at vi i ham skal bli rettferdige for Gud.»

Lydige er de som gir avkall på alt sitt eget, enten det er fornuften, egne tanker eller strevet etter å grunne sin egen rettferdighet, og som gir Gud den ære å tro ham på hans ord. Og er det ikke nettopp troens lydighet Gud krever i hele sitt ord?

«Kristus er lovens endemål, til rettferdighet for hver den som tror.»

Fariseerne kalte vår Herre Jesus Kristus for «tollere og synderes venn», og denne selvgode flokk tok anstøt av ham fordi han tok imot syndere og spiste sammen med dem.

Men han sa jo selv at han var kommet for å kalle syndere – og ikke rettferdige – til omvendelse. Hvilke skjønne ord! For en dyrebar innskrift over Himmelrikets port!

Men hva mener Herren med disse ord? Han vil uten tvil si til fariseerne: «Dere undrer dere over hvorledes jeg går fram når jeg omgås syndere. Var jeg kommet for å lønne dyden, da hadde dere rett. Men det er ikke derfor jeg er kommet. Er dere fullkomne, skal jeg la dere være i fred. Men hvorfor vil dere hindre meg i å hjelpe disse arme syke og sorgfulle, som ikke har noen egen fortjeneste å vise til? Dere burde da unne også dem å bli frelst fra døden.»

Det samme må vi si til vår tids fariseere. Men nå finnes det en stor skare mennesker som ikke finner noen egen fortjeneste hos seg selv, og som ikke kan bli berget uten en annens fortjeneste, uten en stedfortreder, uten nåde. Skulle vi ikke få lov til å forkynne for dem den samme Kristus, som er kommet «for å søke og frelse det som var fortapt»? Skulle vi ikke forkynne om blodet som er utøst for verdens synd?

Du som mener at du ikke trenger dette ord, har vel heller ikke bruk for ordet: «Tro på Herren Jesus, så skal du bli frelst.» Og bygger du ikke ditt frelseshåp på dette, kan du sannelig ikke ha del i ham som kom til verden for å frelse syndere. Da er du heller ikke ikledd rettferdighetens drakt, den du kan bestå i for hans åsyn, og din lovsang i

all evighet kan ikke gjelde Lammet, som ble slaktet og med sitt blod kjøpte oss til Gud.

En synder som har fått barmhjertighet, er langt lykkeligere enn en slik egenrettferdig sjel. Du som erkjenner at du er en synder: Nettopp for deg er Jesus kommet til verden, og nettopp for deg er hans blod utøst!

Men er han kommet til verden for å søke og frelse det som var fortapt, da oppsøker han de fortapte for å kalle dem til omvendelse og renselse fra synden. Er han legen som tar seg av de syke, gjør han det også for virkelig å helbrede dem. Den nåde som tilgir, er samtidig den nåde som føder på ny. Han som tilgir meg alle mine synder, leger også alle mine skrøpeligheter.

Å, hvor fullt er ikke menneskehjertet av tanken om å bli frelst ved gjerninger, og hvor sent lærer vi ikke å tro på Guds frie nåde og hvile i den! Det naturlige menneske spør ikke etter nåde. Det vil bli frelst ved det som det selv gjør og er. I sin blindhet og dårskap tenker det ikke på at om vår frelse avhang av så mye som ett eneste bud i loven, ville vi være fortapt for evig.

Og likevel vil man ikke ta imot noe for intet. Man vil leve av egen fortjeneste og betale med egne penger, akkurat som fariseeren som sa: «Hva mangler jeg ennå?», mens Jesus i samme øyeblikk viste ham at han ikke holdt selv det minste bud i loven.

Å leve av nåde og hvile på en annens fortjeneste – det vil man ikke vite av; det er motbydelig for det naturlige menneske.

Og bruker man overfor et slikt menneske Frelserens ord til den kanaaneiske kvinne, om å være som en hund som eter av smulene som faller fra herrenes bord, eller taler man om å skjule seg i Jesu sår, da vekker det sterk harme hos ham. For en blindhet, og for en – jeg hadde nær sagt – latterlig tiggerstolthet! Men slik er mennesket av naturen.

Og her hjelper ingenting: Hvor meget vi enn forkynner for mennesket om hvor fortapt det er, vil det likevel ikke tro det. Motgang, lidelse og nød må ramme slike mennesker, og ofte spør de ennå bittert om de har fortjent noe slikt.

Et menneske kan ha begått synder som ligger åpent for hans øyne, men ikke engang det er nok til at han erkjenner seg som synder; han finner ennå unnskyldninger. Ja, ved undervisning og oppdragelse, ved eksempel, tukt og straff kan man nok forme et menneske til

nesten hva det skal være – men til en arm synder står det ikke i noe menneskes makt å gjøre det.

Egenrettferdigheten og egenkjærligheten er det seigeste av alt ugress. Det er bare én som kan rykke det opp, og det er Gud alene. Han kan gjøre oss til nådetiggere. Han «gir Israel omvendelse».

Vissheten om og følelsen av at du er en fattig synder, og at din frelse alene er i Jesu blod, er en innsikt du ikke kan skaffe deg selv. Du kan ikke få den av andre, ikke kjempe deg til den og ikke kjøpe den for egne midler. Den kommer til deg fra himmelen som en fri og ufortjent gave.

Men hvor vanskelig er det ikke ofte selv da, når selvbedragets skjell har falt fra våre øyne, og hjertet – som syndenøden hadde kvalt – har fått ankerfeste utenfor seg selv, på Klippen Kristus! Hvor vanskelig er det ikke selv da å gi evangeliet rett, helt og fullt! Det slår ned alle våre selvgode tanker.

Og hver gang nye, skjulte dyp i vår fordervelse åpner seg for oss, virker det igjen og igjen ufattelig for oss at nåden skal være så helt fri og gis så aldeles for intet, og at det likevel – tross alle slike smertelige erfaringer – går an å tro på en full og fri nåde!

Selv om vi ikke eier noe som helst, mener vi likevel at vi bør gjøre eller gi noe for å beholde Guds nåde. Vårt hovmodige hjerte, som alltid vil holde på med lov og gjerninger, synes det er altfor halsbrekkende, farlig og vågalt å ta imot alt for intet, også det å bli bevart i nåden.

Andre håper nok at de til slutt skal fare herfra i fred. Men å tro allerede nå at de er Guds barn og himmelens arvinger, det er da vel for mye. Først må det komme en mer dyptgående forbedring, mer helliggjørelse og mer kjærlighet, før man fullt ut tør trøste seg med Kristi fortjeneste og ta den til seg.

Men du som tenker slik – hvor lite har du skjønt hva for et rike nådens rike i sannhet er! Det er grunnlagt på Sønnens tjeneste som mellommann. Fordi Guds rettferdighet er tilfredsstilt ved det mellommannen har gjort, vil Gud i dette riket forherlige bare sin nåde. Nåden søker syndere, ikke rettferdige og fromme.

Kjære leser! Det finnes to veier, og ved begges mål stråler livets krone deg i møte. Over inngangen til den ene leser du denne innskriften: «Gjør dette, så skal du leve!» Over inngangen til den andre står

det: «Kom og ta imot uten penger og uten betaling!» Den ene er gjerningenes vei, den andre er troens vei.

Men begge krever det fullkomne: enten ren og full nåde, eller uavkortet fullkomne gjerninger. Velg nå hvilken av disse to veier du vil gå.

Den første er en vei som vår natur akter for ærefull. På den må du selv være noe og gjøre noe, og ved dens endepunkt har du ikke bruk for å ta imot noe av nåde, men mottar alt etter fortjeneste.

Men før du slår inn på denne vei, så betenk at her blir ikke det minste ettergitt. Her kreves en fullkommen hellighet, og selv den mest alvorlige anstrengelse fritar deg ikke for forbannelsen. Er du skyldig på ett eneste punkt i loven, og elsker du ikke Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel, og din neste som deg selv i hver stund av ditt liv, da er du fordømt. Tilgivelse er det ingen plass for på denne vei.

Tenk videre over at de syndene du har begått, ikke utslettes ved at du nå prøver å legge dem av. Den som snubler i ett bud, er blitt skyldig i dem alle. Som et lem av den falne Adams ætt står du allerede under Guds vrede. Og om du enn gjør alt, er du likevel en unyttig tjener, som bare har gjort det du var skyldig til å gjøre.

På den andre veien, troens vei, er det ingenting som lokker kjødet. Det er en fornedrelsens vei, der kronen ikke vinnes som lønn, men gis som en fri gave. Her er det ingenting å få for penger og betaling; alt gis oss helt for intet. En annen har arbeidet, kjempet og seiret her for deg, og det minste forsøk på selv å hjelpe til med å vinne den dyrebare skatten er en krenkelse av Sønnens ære.

Men den som er så fattig at han vil ta imot alt for intet, han finner alt her. Han får Marias «gode del» uten Martas bekymringer. Velg nå, mens det ennå er tid!

På den første av disse veiene har du i begynnelsen den tilfredsstillelse at du har håp om selv å bli noe. Men etter hvert plages du av forhåpninger som slår feil gang på gang, og til sist ender det i fullstendig ruin.

På den andre veien har du allerede fra begynnelsen smerten ved å bli helt avkledd og fornedret. Men etter hvert får du den salige erfaring av at vi reises opp i Kristus, og ved veiens ende får du til fulle nyte all den ære og salighet han har vunnet for oss.

På den første av disse veiene tror du at du er fri, men du er bare en trell. Du vil tjene under loven og høster lovens forbannelse. På den andre veien får du mer og mer se din egen innbilte rettferdighet bli gjort til intet og kledd av deg, men til gjengjeld blir du ikledd Kristi fullkomne rettferdighet.

På den første vei gir du ut penger for det som ikke er brød, og ofrer ditt arbeid for det som ikke kan mette; og du vever deg en drakt av spindelvev som ikke kan skjule din nakenhets skam.

På den andre vei er du en æresgjest ved Herrens rikt dekkede bord. Du får hver dag spise av hans brød og er ikledd din førstefødte Brors kappe, og du lever et liv som er skjult med Kristus i Gud. Det gamle menneske finnes nok ennå der, men det er korsfestet med Kristus. Og så er det da ingen fordømmelse for dem som er i Kristus Jesus, dem som ikke vandrer etter kjødet, men etter Ånden.

Skulle jeg dø i dag, er jeg like salig som om jeg hadde levd femti år i troen. Min arv i himmelen ville ikke ha blitt større av det, for det er alene ved Kristi gjerning jeg består for Gud, og det er hans blod som renser meg fra all synd. Skulle jeg derfor bli kalt bort i den svakeste og usleste stund i mitt liv, er det aldeles det samme som om dødsbudet kom til meg i min mest oppløftende stund.

I min herligste stund er jeg ikke mer ulastelig enn i min svakeste. For jeg er rettferdig og ulastelig i Kristus alene, og i ham er jeg det alltid og like fullkomment, for Kristus lar seg ikke dele.

Ved Lammets blod har vi altså et frihetsbrev fra lovens forbannelse, og ingen – hvem det enn måtte være – kan bestride det. Hvem vil anklage dem som Kristus har lidd døden for? Tilfluktsstedet står åpent! Og hvilken synder har vel rett til å si at Kristus ikke mener ham når han roper: «Kom til meg, alle som strever og har tungt å bære, og jeg vil gi dere hvile!»

Det finnes altså bare ett eneste middel til vår frelse. Tar vi imot det, er vi frelst; forakter og forkaster vi det, er vi fortapt uten redning. Evig liv eller evig død avhenger av hvorledes vi forholder oss til dette middel.

Det finnes ikke flere veier til himmelen, slik mange mener, eller mange måter å vinne Guds velbehag på. Bare i én er det frelse. Bare **ett eneste navn** er gitt menneskene til frelse. Det er bare én inngang til redningsarken, og det er Lammets blod.

Gransk Skriftene og se etter hva de sier er grunnen til vår frelse og salighet, og du vil finne at det alene er Kristi blod.

Er vi forløst, er vi det – som Sakarja sier – «For ditt paktsblods skyld vil jeg også fri dine fanger ut av brønnen som det ikke er vann i.» Er vi kjøpt fri, skjedde det verken med gull eller sølv, men «med Kristi dyrebare blod, som blodet av et feilfritt og lyteløst lam». Er vi renset fra synden, er vi det, ifølge Johannes' vitnesbyrd, ved Jesu Kristi, Guds Sønns, blod, som renser fra all synd. Er våre klær vasket hvite, er de det, ifølge Herrens ord i Åpenbaringen, alene i Lammets blod.

Er vi rettferdiggjort, lærer Paulus at vi er blitt det ved Kristi blod. Han sier: «Dere som før var langt borte, er kommet nær til ved Kristi blod. For han er vår fred», han som på korset brøt ned skilleveggen. «Med sitt eget blod gikk han inn i helligdommen … og fant en evig forløsning.»

Seirer vi, sier Skriften at vi seirer ved Jesu blod. Og skal vi få være med i de saliges kor der oppe og synge lovsangen, da skal den lyde om Lammet, som ble slaktet og med sitt blod kjøpte oss til Gud.

Slik vitner Skriften om at all nåde og frelse, all kraft og styrke strømmer til oss fra denne kilde. Ja, hele vår rike og uforgjengelige arv kalles i Skriften et testamente i Kristi blod. Og når et menneske går evig fortapt, er grunnen den at det har trådt Guds Sønns blod under føtter.

Det ligger i sakens natur at vi må tilegne oss dette ved troen, som Gud virker. For «den som ikke vil tro på Sønnen, skal ikke se livet, men Guds vrede blir over ham».

Gud er visstnok også hellig og rettferdig, liksom han er nådig og barmhjertig. Men også disse hans egenskaper gir meg nå håp om nåde. For jeg vet at Gud, nettopp fordi han er hellig og rettferdig, vil godta det fullgyldige offer som er båret fram for meg i Lammets blod. Derfor synger jeg i liv og i død:

Kristi blod og rettferdighet
er min pryd i all evighet;
med det skal jeg for Gud bestå
når jeg til himlen inn skal gå.

Amen.

# Om Friedrich Wilhelm Krummacher

1796–1868

Friedrich Wilhelm Krummacher (1796–1868) var en tysk predikant fra den reformerte tradisjonen og en av de mest kjente vekkelsespredikantene i Tyskland på 1800-tallet. Han var prest blant annet i Elberfeld i Wuppertal, senere ved Trefoldighetskirken i Berlin, og fra 1853 hoffpredikant i Potsdam.

Prekenene hans om profetene Elia og Elisja ble utgitt i flere bind og oversatt til mange språk. De forener levende fortellerkunst med en klar forkynnelse av Kristus.

Krummacher ble også lest i Norden. C. O. Rosenius siterte ham ofte og gjenga deler av prekenene hans i artiklene sine i Pietisten. Flere av Rosenius' artikler bygger uttrykkelig på Krummacher, blant annet «Vår frelses høvding», «Enken i Sarepta», «Den sanne kirke» og «Ikke så at jeg alt har nådd dette», og i «Helliggjørelsen (II)» gjengir han en lengre fortelling fra Krummachers avsluttende preken over Høysangen i Salomo og Sjulammit.